

Het Evangelie in een arrestantencel

Tekst: Huib de Vries foto's Wim van Vossen

Week na week trekt Willem den Hertog langs de politiecellen van Rotterdam-Rijnmond. Om arrestanten bij te staan, en hen zo mogelijk in aanraking te brengen met de bevrijdende boodschap van het Evangelie. „Toon, jongen, de Zaligmaker zegt vandaag tegen jou: Kom tot Mij!“

Gebukt onder zijn zware last sjouwt Willem den Hertog twee big shoppers door het hoofdbureau van politie in Rotterdam. Gevuld met lectuur, Bijbels, agenda's, pennen, cake en stroopwafels. De agenda's en pennen zijn bestemd voor het personeel, als

eindejaarspresentje.

In de controlekamer houden Mustafa en Frank via een batterij beeldschermen toezicht op het politiecomplex. „Je kent het protocol, Willem", roept Frank. „Je mag blijven tot je cake op is."

Vandaag is er meer dan cake. Zichtbaar content incasseert het tweetal de Parker en een agenda voor het nieuwe jaar.

Een deel van de lectuur uit de tassen zet de voormalige zakenman op de tafel in het advocatenkamertje dat hij mag gebruiken. 'En nog is er plaats' van Thomas Boston naast 'Ik zal nooit meer huilen' van Nicky Cruz. De kinderbijbel van H. van Dam naast 'Jezus, onze bestemming' van Wilhelm Busch. „Dat is een geweldig boek. We hebben er al duizenden van verspreid."

Gebed

De twee gangen met cellen zijn vrijwel symmetrisch. Links en rechts ijzeren deuren, erachter nog een traliedeur. Chef arrestantenzorg Aad Rolloos loopt mee, om ze te openen. „Dit zie je niet elke dag", reageert Den Hertog verrast als hij door het luikje in de deur van cel 18 naar binnen kijkt. De arrestant ligt geknield voor zijn brits, op de stenen vloer. Milos, heet hij, en hij maakt in een fabriek de ovens schoon. Werk dat vrijwel geen Nederlander wil doen. „Voor mij geen probleem. Ik werken voor vrouw en kinderen in Portugal. Twee kinders: veertien en acht. En goed vrouw."

Op het tafeltje in zijn cel ligt 'El secreto de la vida christiana' ('Het geheim van het christelijke leven') van de Engelse predikant John Charles Ryle. „Dit is zo'n mooi boekje, echt waar. Bijbel soms moeilijk, maar deze man legt heel goed uit wat God wil. Ik herken wat hij zegt. Jezus vergeet mij nooit, ik soms wel Jezus."

Portugese Bijbel

De Portugese eigenaar van het uitzendbureau waarvoor hij werkte, nam hem fors te grazen. Het stevige gesprek daarover leidde ertoe dat de uitzendbaas twee personeelsleden te hulp riep. Die leverden de Portugees bij de politie af. Zijn verontwaardiging daarover is verdwenen. Hij bracht zijn zorg bij God. Wat hij las in het boek van Ryle, versterkte de rust in zijn hart.

„Milos, broeder, de Bijbel verbindt ons", stelt Den Hertog vast. „Het is het Woord van onze God, Die we samen lief mogen hebben. We zullen een paar bekende verzen lezen uit Johannes 3."

„Daarover gaat het ook in mijn boek", reageert de gastarbeider verrast.

Na de Schriftlezing legt de inwoner van Dirksland de buitenlandse arrestant in een bewogen gebed neer voor Gods genadetroon.

„Amen", herhaalt de rooms-katholieke Portugees, terwijl hij een kruis slaat.

Ans Blok en Cobie Kom, vrijwilligsters van Stichting Volharding, hebben lectuur voor hem opgehaald. De Portugese vertaling van 'Jezus, onze bestemming' en een Portugese Bijbel, zodat hij zich niet meer hoeft te behelpen met een Spaanse vertaling. Milos bedankt hen met een elegante buiging en drukt 'A Bíblia sagrada' aan zijn borst.

Talenprobleem

Na de verkoop van zijn ijsfabriek, in 1991, werkte Den Hertog meer dan vijftien jaar als onafhankelijk evangelist in het Scheveningse gevangenissencomplex. Met de status van vrijwilliger. Daarnaast was hij tien jaar officieel aangesteld pastor van de gevangenis in het Belgische Merksplas. Tegenwoordig trekt hij langs de 150 politiecellen in de regio Rotterdam-Rijnmond, verdeeld over zes bureaus.

In cel 30 van het hoofdbureau zit Alexander, een jonge Litouwer. Gearresteerd vanwege mishandeling. Verbaasd kijkt hij naar de bezoeker die hem in het Russisch begroet. Daarmee zijn de grenzen van de communicatie ook nagenoeg bereikt. Den Hertogs kennis van het Russisch reikt niet veel verder dan de groet, de Litouwer spreekt marginaal Nederlands.

„Mag ik nog bidden met jou?" vraagt de evangelist. „Oké, dan bidt jij eerst. 'Onze Vader die in de hemelen zijt', dat ken je wel."

De arrestant aarzelt even, begint dan te fluisteren.

Na het 'amen' vervolgt Den Hertog: „Heere God, sterk deze jongeman. Voor U is er geen talenprobleem. Heere Jezus, U die zit aan de rechterhand van Uw Vader, ontferm U over hem. Reinig ons van de zonde, uit louter genade, amen."

Rollos vergrendelt de celdeur weer. Den Hertog is al op weg naar de volgende klant. „Niet vergeten dat ik straks even in de bibliotheek kijk of we echt niks in het Litouws hebben."

Betonnen hok

Voor de meeste arrestanten is het onverwachte bezoek een lichtpunt tussen de vier blinde muren, waar minuten uren lijken. „Mensen zitten hier maar kort, dus de politie biedt vrijwel niets aan sociale ondersteuning”, verklaart Rolloos. „Bij Willem kunnen ze hun verhaal kwijt.”

Dat de oud-zakenman wordt gedreven door een christelijke levensovertuiging, is voor de politiechef geen probleem. „Voor niemand hier. De manier waarop Willem de dingen brengt, slaat aan. Veel arrestanten zijn na een gesprek een stuk rustiger. Daar hebben ook wij plezier van. We zitten niet op heibel te wachten.”

De tijd dat alle cellen bezet waren, is voorbij. „Mensen zitten hier nu hooguit een dag of drie. Wat vast moet blijven, gaat naar een huis van bewaring. Door de afname van illegale vreemdelingen is daar tegenwoordig plek zat.”

Voor de arrestanten is overplaatsing een uitkomst. „De echte criminelen zeggen dan: 'We gaan van de hel naar de hemel.' Hier heb je een betonnen hok van ruim twee bij twee, met een bed, een tafeltje en een metalen wc. Dat is het.”

Claustrofobie

Achter een traliedeur staart een slonzige vrouw van middelbare leeftijd voor zich uit. De stank van sigarettenrook walmt van haar kleding. Nee, ze heeft geen behoefte aan een gesprek. Haar ogen volgen de bewaker, die een dertiger in een blauwpapieren pyjama pak naar zijn cel begeleidt. „Alles komt hier vers van de straat binnen”, zegt Rolloos. „Deze man is waarschijnlijk ingerekend door een arrestatieteam. Zulke figuren kleden we meteen uit, waarna ze zo'n overall krijgen. Dan weet je zeker dat ze geen blaffer meer in hun zak hebben.”

De voorste celdeur van Toon staat open. Hij heeft net bezoek gehad van een arts. Zijn lichaam schreeuwt om heroïne, maar de dreiging van een isoleercel ontzet zijn geest nog meer dan het ontbreken van drugs. „Ik heb claustrofobie, in een isoleercel word ik helemaal gek”, huilt hij.

In het spreekkamertje van Den Hertog braakt de Rotterdammer zijn ellende uit. Na zijn vertrek uit een afkickkliniek greep hij weer naar de drank en de heroïne. Gisteren is hij opnieuw opgepakt, voor winkeldiefstal. „Toen heb ik al m'n pillen ingeslikt. Had ik het maar niet gezegd, nou zit ik nog steeds in de hel.”

De evangelist legt een hand op zijn arm. „Heroïne is een doodlopende weg, jongen.” „Ik weet het”, snikt Toon. „Daarom wil ik een vrijwillige rechterlijke machtiging, maar die geven ze me niet.”

Kruis

Van de 38 jaren die zijn leven telt, zat hij er twaalf vast. Zijn ouders, allebei alcoholist, stierven binnen hetzelfde jaar aan longkanker. „Ik was toen vijftien, een jaar later zat ik vast voor poging tot doodslag.” De zus bij wie hij woont, is net als hij aan de harddrugs. „M'n broer is alcoholist. M'n tweede zus heb een kroeg, die is ook verslaafd. Alleen m'n andere broer en zus zijn niks.”

Stil hoort Den Hertog het verhaal aan. Zelf was hij veertien toen hij alleen op de wereld stond. Zijn moeder verloor hij op zevenjarige leeftijd, z'n enige broer verongelukte, zijn jeugdliefde verdronk. Toen besloot hij afscheid te nemen van het leven, maar God greep in. Door een woord uit het Bijbeltje dat de wanhopige jongen van zijn meisje had gekregen. 'Verneert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd.'

„Dat heeft mijn leven radicaal omgekeerd, Toon. Dat wil God ook in jouw leven doen.”

„Nou, ik heb een kruis om m'n nek en een in m'n broekzak, maar het help niks. Sorry dat ik het zeg.”

„Weet je wat dat kruis betekent, Toon?”

„Ik weet het niet. Af en toe heb ik het idee dat ik zelf Jezus ben. Dat ik de pijn van alle mensen moet opvangen. Trek me alsjeblieft weg van deze aardbol!”

„Weet je, Toon, waarom jij nog mag leven? God wil niet dat jij onbekeerd sterft. Jezus, de Verlosser, is gekomen om jou te redden. Luister!”

In eenvoudige bewoordingen zet de evangelist het Evangelie uiteen. „Toon, jongen, de Zaligmaker zegt vandaag tegen jou: Kom tot mij!”

„Mijn leven zal altijd wel een hel blijven”, antwoordt de verslaafde moedeloos. „Het klinkt misschien oneerbiedig, maar ik zit alleen aan roken te denken.”

Bibliotheek

Ans en Cobie hebben de bibliotheek aan het eind van de gang weer aangevuld. Een deel van de lectuur staat in een boekenkar, waarmee de twee huismoeders langs de cellen trekken. Een agente opent voor hen de deuren.

De meeste arrestanten willen een tijdschrift of een strip, is de ervaring van Cobie. „We doen ons best ze aan een goed boek te krijgen. Net vroeg iemand om een King-Jamesbijbel. We hebben Bijbels in 26 verschillende talen, tien vertalingen komen van de Gereformeerde Bijbelstichting.”

„Is er nog een boek van Busch in het Papiamento?” vraagt Ans. „Daar heeft deze meneer

belangstelling voor."

Een Indische arrestant krijgt de laatste Bijbel in het Hindi. „Daar moeten we nieuwe van bestellen."

Toon heeft toestemming gekregen om op de luchtplaats een sigaret te roken. Hij is er zichtbaar door opgeknapt. Achter de tralies zit hij rustig te lezen in het boek dat hij heeft gekregen: 'Jezus onze bestemming'.

Enkele cellen verderop wordt Den Hertog enthousiast begroet door een Turkse arrestant. „In zomer 2007 zat ik hier ook. U hebt mij toen hand gegeven, warme hand, en met mij gesproken over God. Als ik op televisie reclame van Hertog zie, ik denk altijd aan u."

„Denk je ook nog wel eens aan God?" vraagt Den Hertog. „Daar gaat het om. 'Bekeert u!', zegt de Bijbel. Dat betekent: 'Breek met al het oude, keer je om, breng je verleden bij het kruis van Jezus, en begin een nieuw leven met Hem."

„Ja, natuurlijk", erkent Arsan. „Dat is nooit te laat."

„Eén keer is het wel te laat", waarschuwt Den Hertog. „Als we sterven en Jezus niet kennen. God wilde dat ik jou nog een keer ontmoette, om dat te zeggen."

Kinderbijbel

Alex zit te lezen in de 'Bijbel in vertelling en beeld' die hij van Ans en Cobie heeft gehad. Een politiefunctaris bracht hem net een verlengde in verzekeringstelling, vanwege vuurwapenbezit. Sinds hij in Nederland is, om een opleiding te volgen, zakt de jonge Arubaan snel weg. „Mijn moeder weet dit gelukkig niet. Ze zou erdoor kapot gaan. Daarom voel ik me slecht, weet je. Mijn vader zei altijd: 'Sla erop als ze iets negatiefs over je zeggen.' Mijn moeder vond dat niet goed, maar ik luisterde naar hém."

Sinds de dag dat zijn vader stierf, komt hij niet meer in de kerk. „Ik geloof in God, maar ik ga niet naar Zijn huis zolang ik dingen doe die niet goed zijn. Ik vraag God alleen om hulp als ik in nood ben. Dat is niet eerlijk." Hij herkent zichzelf in de eerste aardbewoners van wie hij zojuist las. „Bij Adam en Eva ging ook alles fout omdat ze niet luisterden naar God."

„Vanaf nu niet meer in de bar komen, maar naar een kerk gaan waar ze de Heere God prediken", adviseert Den Hertog.

„Mee eens, meneer. Dat zegt mijn moeder ook."

De Arubaan verbergt zijn gezicht in zijn handen. Zijn lichaam schokt door de kracht waarmee het verdriet naar buiten kolkt.

„Geeft niks", troost Den Hertog, „Je voelt je van binnen eenzaam en kapot. We zullen samen een stukje uit de Bijbel lezen, daarna breng ik je verdriet bij de Heere."

Tijdens het lezen komt de jonge arrestant tot bedaren. Eerbiedig luistert hij naar de woorden van Psalm 32 en het gebed dat de onbekende bezoeker voor hem doet. „In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest", vult hij na het 'amen' aan.

„Precies kerel", beaamt Den Hertog. „Van de drie-enige God moet je het hebben."

Methadon

Iets na half twee verlaat de gedreven evangelist het hoofdbureau aan het Doelwater. Hij wil nog even bij bureau Rotterdam-West langs. Veel is daar volgens de chef van dienst

niet te doen. Slechts drie cellen zijn bezet, een vrouwelijke arrestante wordt momenteel verhoord. De vrouw in de cel ernaast weigert een gesprek. „Ik wil maar één ding en dat is methadon.”

Het arrestantenvertrek voor in de gang bergt drie personen, die gezamenlijk zijn opgepakt. Een van het trio, een jonge Bosnische vrouw, komt meteen naar voren als wordt gevraagd wie behoefte heeft aan een gesprek met een pastor. Op hooggehakte schoentjes trippelt ze achter Den Hertog aan. Die diept in zijn gesprekskamertje eerst een pakje papieren zakdoekjes uit zijn tas op. „Zo zeg, hier kun je vrijuit huilen, schelden, je hart luchten... Bij mij mag alles behalve vloeken.”

„Dankuwel meneer”, lacht de liberale moslima, terwijl ze de tranen onder haar zwart geverfde wimpers begint weg te vegen. Behoedzaam, om te voorkomen dat ze de vochtige mascara over haar knappe gezichtje verspreidt.

Minstens dertig lijkt ze. In werkelijkheid is ze nog geen twintig. Als Den Hertog vertelt dat hij net op bureau Doelwater is geweest, begint ze opnieuw te huilen. „Daar was ik vannacht ook. Ze hebben me met handboeien om binnen gebracht, ik voelde me zó vernederd. Ik studeer in Amsterdam, ik heb twee baantjes, ik hoor hier helemaal niet. Ik wil naar huis. Wat moet ik straks tegen m'n moeder zeggen...”

Ijsboer

Door een jaloerse Bosnische vriend zit ze al bijna een dag vast. Om te voorkomen dat ze met een andere jongen op stap ging, sloot hij haar op in haar eigen huis. Buren die haar hoorden gillen, belden de politie. Die ontdekte in haar tas een revolver. „Die heeft die mongool erin gestopt zonder dat ik er wat van wist. Ik weet nu al wat m'n moeder gaat zeggen.

'Heb je dan niets geleerd van je vorige relatie?' Die was nog erger dan deze.”

„Waar gaat het die kerel om, om je hart of om je lijf?” vraagt Den Hertog. „Luister naar de raad van deze ouwe ijsboer. Een vriend moet je niet in het nachtleven zoeken. Dan krijg je een twijfelachtige figuur, dat zie je nu. Een Oudhollands spreekwoord zegt: 'De nacht is voor het ongedierte'.”

Nu het ijs is gebroken, stort de Bosnische studente haar hele hart uit. „Toen ik dertien was, zijn mijn ouders gescheiden. Je denkt dat ze van elkaar en van jou houden, ze hebben jou gemaakt, en dan gaan ze uit elkaar.

Waarom zou ik aan een vaste relatie beginnen? Vroeg of laat gaat die tóch kapot. Misschien dat ik daarom die macho-typetjes uitkies. Omdat ik weet dat daar sowieso geen toekomst in zit."

„Dat is een list van satan", verzekert Den Hertog. „Die vindt het prachtig als jij je leven vergooit met vriendje zus en gozertje zo. Ga eens goed nadenken over je toekomst. Ik weet het, je bent erbij opgevoed dat God geen Zoon kan hebben, maar God zij dank heeft Hij Die wel. Mijn hemelse Vader wilde dat wij jou vandaag zouden ontmoeten. Omdat ik jou moet vertellen dat Hij Zijn Zoon ook voor jou aan het kruis heeft gegeven. Misschien zeg je later: 'Dank U wel, Heere God, dat U me met harde hand even apart hebt gezet. Begrijp je wat ik zeg?'"

„Ja meneer", bevestigt de moslima, daarom moet ik nu huilen."

„Dan heb ik voor jou iets moois. Dit boek vertelt je wie Jezus is. En dit doe ik erbij als herinnering aan deze bijzondere ontmoeting.

Nieuwsgierig pakt de arrestante het boek aan, en leest hardop de titel. Dan begint ze door haar tranen heen te lachen. „Wat mooi. 'Ik zal nooit meer huilen'."

Ter bescherming van hun privacy zijn voor de arrestanten schuilnamen gebruikt.

Stichting Volharding

Om het door Willem den Hertog opgezette werk onder delinquenten en arrestanten een structurele basis te geven, werd in 2003 Stichting Volharding opgericht. De stichting, die zo'n vijftig vrijwilligers omvat, brengt de doelgroep in aanraking met het Evangelie. Dit gebeurt via persoonlijke contacten, het organiseren van erediensten achter de tralies en het verspreiden van lectuur in alle gevangenissen in Nederland, België en Suriname waarmee Volharding contact heeft. Ook asielzoekerscentra ontvangen Bijbels en lectuur in allerlei talen.

De laatste tijd ligt de nadruk op het werk in politiecellen, waarbij sociale zorg wordt gecombineerd met evangelisatie. De politie Rotterdam-Rijnmond loopt daarmee voorop. Inmiddels is het werk uitgebreid naar Dordrecht. Met Politie Haaglanden zijn besprekingen op komst.

Ideaal van de initiatiefnemers is het opzetten van ketenzorg. In samenwerking met andere christelijke hulpverleningsinstanties, zoals Gevangenenzorg Nederland, Ontmoeting, Horeb en het Leger des Heils. Veel arrestanten komen met handboeien naar de cel. Na de cel dient er een andere keten te zijn. Van hulpschakels die naadloos op elkaar aansluiten.

Voor meer informatie : www.stichtingvolharding.nl

Commentaar – DJK : Langs deze weg wilde ik graag even reageren op dit artikel uit het 'reformatorische' maandblad Terdege, van 16 Dec. 2009. Op het eerste gezicht zouden velen van dit evangelisatiewerk zeggen: 'Wat een mooi werk, veel meer inhoud dan het harde zakenleven. Je moet het er toch maar voor over hebben, om je zaak te verkopen en dan het uitschot van de maatschappij te gaan bezoeken.' Is dat dan verkeerd, schrijver? Nee lezer, het is niet verkeerd om deze mensen te bezoeken, maar zoals ik het uit dit artikel lees heeft dit maar weinig met evangelisatiewerk te maken. Ik denk dat we dit werk eerder moeten beschouwen, zoals ook in dit stuk beschreven stond. Lees hier in dit citaat: *"Voor de meeste arrestanten is het onverwachte bezoek een lichtpunt tussen de vier blinde muren, waar minuten uren lijken. „Mensen zitten hier maar kort, dus de politie biedt vrijwel niets aan sociale ondersteuning", verklaart Rolloos. „Bij Willem kunnen ze hun verhaal kwijt." Dat de oud-zakenman wordt gedreven door een christelijke levensovertuiging, is voor de politiechef geen probleem. „Voor niemand hier. De manier waarop Willem de dingen brengt, slaat aan. Veel arrestanten zijn na een gesprek een stuk rustiger. Daar hebben ook wij plezier van. We zitten niet op heibel te wachten."*

Feitelijk gezien, kan ik dit werk niet anders zien dan hierboven omschreven. Niet meer dan een brokje humane sociale ondersteuning. Waarom kunnen we dit dan geen evangelisatiewerk noemen? Omdat ik alleen maar van Evangelie lees, en niet van Gods

heilige wet die een volkomen betaling eist. Ik lees alleen maar van de weg der verzoening maar niet van Gods toorn en gramschap over de zonden. Alleen maar van vergeving der zonden, en niet van schuld. Geen wet, maar alleen Evangelie...!! Dat is dus helaas maar een halve waarheid, en daarmee een hele leugen. “Wat moet ik met Jezus doen”, sprak destijds Pilatus die geen greintje last had van zijn schuld en zonden, en tenslotte uit zelfrechtvaardiging zijn handen wast in onschuld. Wat lezen we hiervan in Gods onfeilbare Woord, dan? Alleen ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen den HEERE, uw God, hebt overtreden, en uw wegen verstrooid hebt tot de vreemden, onder allen groenen boom, maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest, spreekt de HEERE. Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de HEERE, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion. En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand, Jer. 3:13-15.

Hier lezen we toch duidelijk dat de profeet het volk hun overtredingen van Gods wege moest aanzeggen. Dit is de enige weg hoe en waardoor God Zijn volk nog wil opzoeken. Want door de wet is immers de kennis der zonden, Rom. 3:20, en wanneer Gods Geest het gebod van Zijn heilige wet (geestelijk) in een ziel inbrengt, daar worden de zonden levend, Rom. 7:9. Moet dan het uitschot van onze maatschappij het niet geestelijk leren dat het gebod, dat hen ten leven was, hetzelfde hen ten dood is bevonden...?? Bekeerd dan de Heere criminelen anders dan gewone normale mensen...?? Neen toch, we zijn immers allen zondaren en derven daarmee de heerlijkheid Gods. Ik ken een crimineel die dit toch zo anders heeft geleerd in zijn leven. Deze man riep het uit: “Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben.” Kijk lezer, deze crimineel was overtuigd geworden van zonden, gerechtigheid en oordeel. En nu moet u dit maar voor uw gehele leven onthouden, namelijk dat waar God Zijn gerechtigheid gaat opeisen in het hart van een zondaar, aldaar moet een zondaar omkomen in zijn ongerechtigheden voor God. Kijk lezer, daar op dat plekje overtuigt de Heilige Geest die zondaar van zonden dat hij in Christus Jezus nooit heeft geloofd. En met deze overtuiging wordt het geloof en de waarachtige bekering in Zijn verdorven zondige hart opgeëist. Daar gaat een zondaar gevoelen dat hij zonder dit geloof en zonder deze bekering voor eeuwig zal moeten omkomen. Hier eist God Zijn Beeld terug, middels het geloof in Zijn lieve Zoon. En waar dan een zondaar gewaar wordt nooit aan deze rechtvaardige eis te kunnen voldoen, aldaar gaat hij met een laatste noodschreeuw geestelijk verloren. Hoor het getuigenis eens aan van deze crimineel: “maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. En hij zeide tot Jezus: Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.” Kijk lezer, maar dit verloren gaan staat God in Christus niet toe. Want, waar een zondaar op een plekje komt waar hij niet meer kan betalen, daar gaat Christus voor die vermoeide en belaste ziel betalen. “En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.”

Onlangs schreef iemand mij, ik vermoed dat het een ambtsdrager was, “mijnheer Kleen, ik leer Christus voor een arme zondaar, maar u leert Christus voor een arm gemaakte

zondaar.” Ik schreef hem dat hij dit verschil tussen hel en hemel zeer goed had opgemerkt. Ik was toch enigszins verblijd dat mijn Bijbelse boodschap bij hem was overgekomen. Ik schreef hem ook dat hij Gods heilige wet niet scherpelijk wenste te horen en/of wenste te leren. Een mens moet immers sterven wil hij leven, verloren gaan wil hij behouden worden, gevonnist wezen wil hij vrij van de vloek der wet zijn. Er bestaat geen geestelijke inlijving en geloofsvereniging, zonder eerst geestelijk te zijn afgesneden van onze oude wortel in Adam, lees Rom. 7:1-4. Dat is de geestelijke bediening van Wet en Evangelie, lezer. Onthoud dit toch voor de rest van uw verdere leven. “En Ik zal ulieden herdere geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand, Jer. 3:15.” Ik ken een Leraar Die zulk een wijs en verstandig hart had. Wanneer er nette vrome mensen tot Hem kwamen, wat zei Hij hen dan? En ziet, een zeker wetgeleerde stond op, Hem verzoekende, en zeggende: Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beerven? En Hij zeide tot hem: Wat is in de wet geschreven? Hoe leest gij? En hij, antwoordende, zeide: Gij zult den Heere, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf. En Hij zeide tot hem: Gij hebt recht geantwoord; doe dat, en gij zult leven, Lukas 10: 25-28. Kijk lezer, dat was nu een antwoord van onpeilbare diepte en wijsheid, gesproken tot een mens die het niet (wilde) verstaan dat God Zijn wet niet had gegeven om deze heilige wet vleselijk te houden, maar om er geestelijk schuldig aan bevonden te worden. Deze wetgeleerde wist en verstond niets van de geestelijke inhoud van Gal. 3:10-13. “Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. **Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.** Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.” Hoe kan een mens dan Gods heilige wet houden en door deze wet leven, lezer...?? Dat heeft u hierboven kunnen lezen, namelijk door het geloof in de Heere Jezus Christus. Hoe kom ik dan aan dat zaligmakende geloof in Hem...?? Namelijk, door te sterven aan de eis van Zijn heilige wet. Zalig is de mens die dat in Zijn leven mag leren. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, Rom. 6:7-8.

Nog een voorbeeld van een man die tot Jezus kwam, en wie Christus Zijn heilige wet voorhield. En ziet, er kwam een tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester! wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe? En Hij zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Een, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden. Hij zeide tot Hem: Welke? En Jezus zeide: Deze: Gij zult niet doden; gij zult geen overspel doen; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; Eer uw vader en moeder; en: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. De jongeling zeide tot Hem: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog? Jezus zeide tot hem: Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat

gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, volg Mij. Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd weg; want hij had vele goederen, Matth. 19:16-22.

Velen denken dat het bij deze rijke jongeling vast zat op zijn geld en zijn vele goederen. Nee lezer, dat is niet waar. Christus preekte hem Zijn heilige wet, en wat hierop het antwoord van deze jongeling? “Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?” Hoe anders had het wellicht voor deze man geweest, wanneer hij Hem gezegd had: ‘al deze dingen heb ik vanaf mijn jonkheid overtreden, Heere zou er nou nog doen aan zijn voor zo een als ik ben...?’ Kijk lezer, dat is nu het verschil tussen hemel en hel. Want, alleen dan en alleen in die weg had Christus alle Waardij voor hem kunnen hebben. Misschien begrijpt u nu ook wat beter tot welk volk Christus deze sprak: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Kijk lezer, wanneer dan de Leraar der leraren, de Prediker der predikers, de Evangelist der evangelisten, hen telkens eerst Zijn heilige wet voorhield, zouden wij dan anders moeten doen....?! Wees nu eens eerlijk, lezer.

‘Ja maar schrijver’, zegt daar iemand mij in mijn gedachte. ‘Dat Hij hen telkens Zijn wet voorhield, dat lees ik bijvoorbeeld niet als ik denk aan zielen die tot bekering en het geloof in Hem zijn gekomen. Hierbij denk ik bijv. aan de moordenaar naast de Heere Jezus hangende aan het kruis.’ Hierop wil ik u zeggen dat de bekering van al Gods verkoren volk geestelijk te vinden is in de Romeinen- en in de Galatenzendbrief van de apostel Paulus. Wanneer dan de apostel in Rom. 7 vers 14 het volgende schrijft: Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Hier zeggen de kanttekenaren van onze Statenvertaling bijv. het volgende van:

Want wij weten

Tot hiertoe heeft de apostel gesproken van de macht der wet en der zonde in den verdorven en onwedergeboren mens, gelijk hij ook zelf eertijds ervaren had, toen hij nog in zulken stand was, Rom. 7:9; maar nu komt hij en spreekt van zichzelf, gelijk hij toen was, en verklaart welke macht de overblijfselen des zondigen vleses nog in hem hadden, nadat hij nu van de heerschappij der zonde was verlost, gelijk al zijne redenen, die volgen, van den tegenwoordigen tijd spreken, en niet van den verleden.

geestelijk is

Dat is, die niet alleen een uitwendige, maar ook een inwendige gehoorzaamheid des harten vereist, en den volmaakten regel van een geestelijk en heilig leven voorschrijft, gelijk Christus de som daarvan verklaart Matth. 22:37.

Geliefde lezer, mag ik u dan vragen? Wie is dan in staat deze heilige wet te houden en onderhouden? Immers niemand toch! Om slechts een ijdele gedachte, of om slechts een vuile innerlijke begeerte moet God ons voor eeuwig verdoemen. Want, de ziel die zondigt zal de dood sterven, en God kan geen gemeenschap hebben met het onreine. Wanneer u dan leest van bijv. de moordenaar naast de Heere Jezus, en u leest dan dat

deze man zijn straf billijkt, (geestelijk) hangende in zijn oordeel, en Christus vrij spreekt, dan kunt u daaruit opmaken dat deze man door de Heilige Geest geestelijk bearbeid is geworden. Hoe werkt dan de Heilige Geest...?? Gaat dan de Heilige Geest, met alle verschuldigde eerbied geschreven, hetzelfde te werk als evangelist Willem den Hertog...?? Preekte Die Geest hem direct de Christus tot zaligheid? Er staat toch in Joh. 16:13-15 geschreven dat wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is Mij; daarom heb Ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne zal nemen, en u verkondigen....?? Ja lezer, dat is zeker waar. Maar voor deze woorden staat ook nog wat anders, namelijk dat deze Geest de wereld zal overtuigen van zonden gerechtigheid en van oordeel. De H. Geest maakt dus eerst plaats voor Christus middels de geestelijke bediening van Zijn heilige wet, lezer. En wanneer dan die moordenaar is gestorven aan de eis van Gods heilige wet, dan gaat de Heilige Geest het zaligmakende geloof scheppen in het hart van die moordenaar, waarmee die moordenaar de toevlucht tot Christus neemt. Kijk lezer, dat is nu de trekkende liefde des Vaders. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage, lees Joh. 6." Dat kunt u toch duidelijk vanuit deze geschiedenis opluisteren.

Was het niet William Huntington die het eens zei, dat Gods knechten dienen te preken en leren overeenkomstig de Heilige Geest werkt...?? Mogen wij zondaren en/of in dit geval gevangenen, gedetineerden, criminelen, net als hier Willem den Hertog, dan direct de Christus tot zaligheid preken...?? Immers neen, toch...?? Hoe deed Petrus dit dan toen hij op de Pinksterdag vervuld werd van de Heilige Geest. Preekte hij de menigte die voor hem stond dan ook direct de opgestane Christus tot zaligheid...?? Neen toch, lees hier in Hand. 2 vers 36-37: "Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt. En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?"

Kijk lezer, hier preekte Petrus hen het oordeel aan, c.q. de donder en de vloek van Gods heilige wet, waarin het de Heilige Geest behaagde in mede te komen, waardoor er omtrent drieduizend zielen uit deze menigte (geestelijk) overtuigd werden van schuld, straf en oordeel, Joh. 16:8-11. Daar in die stonden werden die drieduizend zielen overtuigd van hun zonden, omdat zij in Hem en in Zijn opstanding ten leve, nooit geloofd hadden. Waarop zij het uitriepen: "Wat zullen wij doen mannen broeders?" Kijk lezer, en dan pas is er plaats gekomen voor het heilig Evangelie. Waarop Petrus hun predikt: NIETS DOEN, alleen in Hem geloven. Laat Hem voor u doen wat gij in der eeuwigheid niet meer kan betalen. Zie daar de geestelijke verkondiging van wet en Evangelie, geliefde lezer. "En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave

des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.”

Ten laatste wilde ik op dit citaat nog even reageren :

“Stil hoort Den Hertog het verhaal aan. Zelf was hij veertien toen hij alleen op de wereld stond. Zijn moeder verloor hij op zevenjarige leeftijd, z'n enige broer verongelukte, zijn jeugdliefde verdronk. Toen besloot hij afscheid te nemen van het leven, maar God greep in. Door een woord uit het Bijbeltje dat de wanhopige jongen van zijn meisje had gekregen. 'Vnedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd.'

„Dat heeft mijn leven radicaal omgekeerd, Toon. Dat wil God ook in jouw leven doen.”

„Nou, ik heb een kruis om m'n nek en een in m'n broekzak, maar het help niks. Sorry dat ik het zeg.”

„Weet je wat dat kruis betekent, Toon?”

„Ik weet het niet. Af en toe heb ik het idee dat ik zelf Jezus ben. Dat ik de pijn van alle mensen moet opvangen. Trek me alsjeblieft weg van deze aardbol!”

„Weet je, Toon, waarom jij nog mag leven? God wil niet dat jij onbekeerd sterft. Jezus, de Verlosser, is gekomen om jou te redden. Luister!”

In eenvoudige bewoordingen zet de evangelist het Evangelie uiteen. „Toon, jongen, de Zaligmaker zegt vandaag tegen jou: Kom tot mij!”

„Mijn leven zal altijd wel een hel blijven”, antwoordt de verslaafde moedeloos. „Het klinkt misschien oneerbiedig, maar ik zit alleen aan roken te denken.”

Geliefde lezer, mag ik dan tegenover dit citaat de bekering van de stokbewaarder eens plaatsen, en u vragen zelf de geestelijke toepassing te maken...??

“En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, alzo dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los. En de stokbewaarder, wakker geworden zijnde, en ziende de deuren der gevangenis geopend, trok een zwaard, en zou zichzelf omgebracht hebben, menende, dat de gevangenen ontvloden waren. Maar Paulus riep met grote stem, zeggende: Doe uzelf geen kwaad; want wij zijn allen hier. En als hij licht geeist had, sprong hij in, en werd zeer bevende, en viel voor Paulus en Silas neder aan de voeten; En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? En zij zeiden: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis. En zij spraken tot hem het woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren. En hij nam hen tot zich in dezelve ure des nachts, en wies hen van de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen. En hij bracht hen in zijn huis, en zette hun de tafel voor, en verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was, Hand. 16:26-34.

Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? zegt de apostel in Rom. 2 vers 4. Heeft u er weleens over nagedacht dat deze aardbeving de goedertierenheden des Heeren waren die deze stokbewaarder tot bekering hebben

geleidt...?? En bij die moordenaar was het zijn kruisiging naast de Heere Jezus. Dat zal deze zielen ook niet direct hebben begrepen, maar later vast weleens door het geloof hebben mogen bewonderen. Misschien zijn het dan ook wel de goedertierenheden des Heeren dat enkelen van deze gedetineerden door de politie zijn opgepakt, opdat zij, net als die moordenaar hun aardse- maar bovenal hun geestelijke oordeel eens zouden gaan mijnen. Dan alleen zou er nog hoop voor hen wezen. Hoe kunnen we nu weten dat het een waar geloof was bij die stokbewaarder? Dat bleek uit de werken der liefde die uit dit geloof voortvloeien, lezer. Deze man was gaarne herbergende, Rom. 12:13, want hij zette hun zijn gedekte tafel voor, en wies hen van de striemen hunner geselingen. Toon mij uw geloof uit uw werken, zegt de apostel Jacobus. Dit waren nu de geloofswerken der liefde van de stokbewaarder.

Het ware te wensen dat evangelist Willem den Hertog, waarvan ik vernomen heb dat hij (*notabene*) bij de Ger. Gem. te Dirksland kerkt, deze Bijbelse boodschap eens ter harte mocht nemen. Niet vanuit de hoogte bedoeld, maar wel vanuit de liefde en vanuit de vermaning hem toegezegd. Predik het Woord, (*dat is Wet en Evangelie – DJK*), houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer. Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden; En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen. Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukkingen; doe het werk van een evangelist, maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij, 2 Tim. 4:2-5.

Daarnaast zou ik het 'reformatorische' maandblad TERDEGE mee willen geven, dat dit soort artikelen inhoudelijk weinig of niets reformatorisch behelzen.

D.J. Kleen